

Posebno starejši ljudje so ganjeni obujali spomine na čase, ko so v Lepeni hodili v šolo.

Sosvet končal prvo obdobje

Prejšnji teden se je izteklo prvo mandatno obdobje sosveta za slovensko narodno skupnost. Na zadnji seji so njegovi člani obravnavali vprašanje šolskega poskusa na trgovski akademiji v Velikovcu (uvedba slovenščine in italijanščine). Sosvet je poskus soglasno podprl. Poleg tega je obširno obravnaval mednarodne iniciative glede zaščite manjšin. Evropski svet je npr. sprejel charto regionalnih in manjšinskih jezikov. To je izredno pomemben dokument, ker ureja vrsto vprašanj glede zaščite manjšinskih in regionalnih jezikov na evropskem nivoju. Avstrija je charto že podpisala, v teku pa je še ratifikacijski postopek. Sosvet je sprejel sklep, da bo v tem postopku podal predlog vladi, katere člene charte naj Avstrija nujno ratificira. Charta manjšinskih in regionalnih jezikov je najboljše znan dokument za zaščito manjšin na evropskem nivoju. Zanimivo pa je, da charta ne predvideva političnega zastopstva manjšin v zakonodajnih telesih. To je kritiziral tudi član sosveta dr. Vospernik. Vsekakor pa je sosvet pozitivno ocenil ta evropski dokument.

V nadaljnjem je sosvet ocenil delo v preteklih štirih letih. Ugotovljeno je bilo, da je opravil veliko dela. Kritizirano pa je bilo, da politične stranke premalo upoštevajo njegove predloge. Na drugi strani pa je bilo poudarjeno, da je še prezgodaj, da bi lahko ocenjevali inštitucijo sosveta. To bo možno po prihodnjem mandatnem obdobju.

V mesecu juliju bodo slovenske organizacije, politične stranke in cerkev predlagale člane sosveta za novo mandatno obdobje. Jeseni pa bo sosveta zasedal že v novi zasedbi.

Kučan – dobrodošel gost na Koroškem in v Avstriji

OSOJE, v ponedeljek popoldne je prispel v Avstrijo na delovni obisk prvi predsednik samostojne slovenske države Milan Kučan. Udeležil se je otvoritve Koroškega poletja. Pozdravil ga je koroški deželni glavar Christof Zernatto, ki je poudaril, da je Kučan prvi tuji predsednik na tej največji kulturni prireditvi. V torek se je predsednik Kučan srečal z avstrijskim predsednikom Klestilom. Razpravljala sta tudi o problemih slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem.

Strpna vas ostane v globaški občini

Večina prebivalcev Strpne vasi so je minulo nedeljo na referendumu odločila, da vas ostane pri občini Globasnica. Akcijski komite je sprožil zahtevo, da se vas pridruži občini Bistrica pri Pliberku, ker da je gospodarsko s to občino veliko bolj povezana.

52 odstotkov volilnih upravičencev od 211 je odločilo, naj ostane vse po starem, sicer bi prišlo do precejšnjih težav glede šolarjev, občina Globasnica pa bi bila tudi ob dobrih del svojih dohodkov. Povpraševanje je bilo izpeljano samo v nemškem jeziku.

Obisk pri Milanu Kučanu

Predsednik Republike Slovenije Milan Kučan je v ponedeljek v Ljubljani sprejel zastopnike Zveze slovenskih organizacij in Narodnega sveta koroških Slovencev. Povabilo je bilo tik pred Kučanovim obiskom na Osojah na Koroškem, kjer se je srečal z avstrijskim predsednikom Thomasom Klestilom.

Delegacija koroških Slovencev (za ZSO Sonja Wakounig in dr. Janko Malle, za NSKS dr. Pavle Apovnik, mag. Rudi Vouk in mag. Marjan Pipp) je poudarila nekaj težav pri uveljavljanju manjšinskih pravic, ki bi morale biti čimprej urejene in za katere pravzaprav ne vidimo bistvenih zadržkov. S prošnjo, da se o teh za manjšino pomembnih zadevah pogovori tudi za avstrijskim predsednikom, so člani delegacije opozorili na še vedno nereše-

no zakonsko ureditev dvojezičnih otroških vrtcev, na pičlost slovenskih radijskih in TV oddaj in na dejstvo, da na Koroškem ne moremo povsod spremljati radijskih in televizijskih oddaj iz Slovenije.

Ker se kažejo vse večji problemi pri sprejemanju dijakov s slovenskim državljanstvom v Zvezno gimnazijo za Slovence, v Dvojezično trgovsko akademijo in v Višjo šolo za gospodarske poklice v Šentpetru, je prošnja naslovljena tudi na dr. Klestila, da pripomore k črtanju predpisov, ki samo izjemoma dovoljuje vpis tujim državljanom, drugače kot po vseh ostalih srednjih šolah v Avstriji.

Pogovoru sta prisostvovala tudi državni sekretar za Slovence po svetu dr. Peter Vencelj in generalni konzul v Celovcu inž. Jože Jeraj.

S. W.

SPD „Vinko Poljanec“

vabi na

**TRADICIONALNO
KRESOVANJE**

v Zgornje Žamanje

pri gostilni
Adija Piceja

v soboto,
10. 7. ob 20. uri

Za zabavo in ples bo igral

**Ansambel
ZMEDA**

SPD Zarja v Železni Kapli

vabi na

**21.
POLETNO NOČ**

v soboto,
10. 7. ob 20. uri

Pred občinskim
kopališčem

Igral bo znani

**ansambel
MELOS**

Polnočni vložek, ob 22.30:
1. Villacher
Rock'n'Roll Club

**Bogat srečalov,
jedi na žaru,
dobra kapljica**

PREBERITE

str. 2:

• 10. oktober (najbrž) ne bo deželni praznik

str. 3:

• V Lepeni so praznovali obletnico šole

str. 4:

• Ob obletnici študentske organizacije

str. 5:

• Kernjak bo imel koncert v Porečah

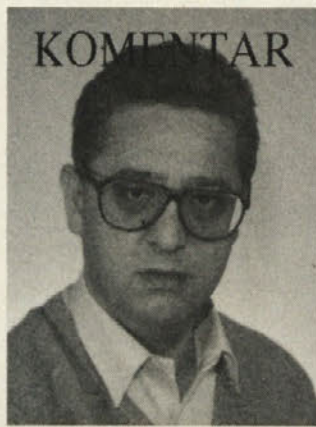
str. 6:

• Tudjman in Milošević brusita nože

str. 7:

• Na maturitetnem izletu je bilo tudi vroče

Še poznate, dragi bralci, kratico RAF? RAF, kakor Rdeča armadna frakcija (Rote Armeeaktion)? Terroristična skupina, znana tudi pod pojmom „Baader-Meinhofbande“, ki je v sedemdesetih in zgodnjih osemdesetih letih majala ali vsaj nameravala omajati politični sistem takratne Zvezne republike Nemčije. Njen politični koncept, ki je bil dokaj enostaven, namreč z individualnim terorjem omajati državni

dr. Francija Zwitter ml.

Nemška policija – vedno na višku

aparata najrazvitejše zahodnoevropske države, je bil od svojega začetka obsojen na smrt, kakor so jo doživeli tudi vsi njeni glavni nosilci. Okolnosti njihove smrti ali usmrtnosti še do danes niso razčiščene (v najbolj zavarovani nemški jetniščeni – Stammhaus – so si menda lahko sami priskrbeli pištole, s katerimi so se ustrelili, in to v tilnik), vendar je ta njihov eksodus takratni zahodni Nemčiji prihranil precej komplicirano in zapleteno sodno obravnavo in jo tako rešil političnega procesa, ki bi dejansko lahko zamajal stebre tako imenovane „pravne države“.

S smrtjo glavnih nosilcev gibanja RAF, ki nikoli ni bilo dejansko ljudsko gibanje, je ideja individualnega terorizma tudi zamrla.

Nemška reakcija, ki je nemo gledala usmrtnost študenta Benna Ohnesorga – ustreljen v poznih šestdesetih letih od nemške policije ob neki demonstraciji proti perzijskemu šahu, – ki je nemo opazovala zahrbtno pripravljene poskus uboja Rudija Dutschkeja – vodje nemških levičarskih študentov, ki je za posledicami tudi umrl –, ki je neštete demonstrante in zunajparlamentarne opozicijske osebnosti razglašila za kriminalce in jih tako potiskala v ilegalo, si je končno ustvarjala sama svojo RAF, da bi tem lažje snovala svojo – državno legitimirano – toplo v obrambo svojega kapitala, svojega vpliva, svoje zakonodaje.

Rojena je bila GSG 9 (Grenzschutzgruppe 9), ena najučinkovitejših policijskih formacij v civiliziranem svetu.

RAF je zamrla; GSG 9 živi, vendar očitno nima več posebne zaposlitve; elitna policijska skupina, ki sprejme največ pet od-

stotkov prijavitelcev, vseh drugih 95 % pa zaradi telesne ali duševne nesposobnosti zavrne, ta elitna policijska skupina, ki po lastnih podatkih lahko v šasu dveh ur ukrepa po vsej Nemčiji – ta elitna skupina se je pretekli teden izkazala: ne z varovanjem hiš in stanovanj eksilantov in tujcev, ne z ukrepanjem proti desnoradikalni nemški drhali, ne z ukrotitvijo nemških skinheadov, ki se dan za dnem vadijo v pretepanju filipinskih bolniških sester ali alžirskih voznikov taksijev – za vse to ta elitna, vrhovna policijska formacija v Nemčiji ni pristojna, vsekakor pa ni še nikoli ukrepala.

Svojo zmago je slavila na nasprotnem koncu: RAF je očitno ponovno zelo nevarna: gospa Hogefeld in gospod Wolfgang Grams sicer nista sežigala azilantskih domov in tudi turških dojenčkov nista ubila, vendar sta bila na sumu (!), da pripravljata napad na kako VIP (Very important Person – zelo važno osebo): ker je tak VIP vreden več kot, recimo, turški dojenček, je bila intervencija policijske elitne skupine – seveda napovedana – upravičena.

In – po pisanju nemškega znanega časnika „Der Spiegel“ – je bila povsem uspešna: en policist je bil pomotoma ustreljen od svojega kolega, ki se je nato na svoj način maščeval: „osumljenega“ člana RAF, ki je nemočen ležal na stopnicah, je iz razdalje petih centimetrov ustrelil v glavo, kleče na njegovih prsih. Eksekucija je uspela, nemški parlament diskutira o škandalu, azilantski domovi so še vedno nezavarovani, desnica divja in, kar se ji zdi levičarko, likvidira.

Nemčija l. 1993.
Vse se je začelo l. 1933.

Zeleni predlagajo nov volilni red

Največji kritik novelizacije volilnega reda za deželno-zbornske volitve, ki so ga tri stranke (SPÖ, ÖVP in FPÖ) izglasovale v juniju, Zelena alternativa Koroške, je prejšnji teden na tiskovni konferenci predstavila svoj

volilno pravico pa naj bi imela tudi mladina nad 16 let starosti.

Zelena alternativa zelo kritizira klavzulo za vstopni mandat na Koroškem, ki je kar 10-procentna (Zgornja in Nižja Avstrija 4 %, Dunaj,

Franz Marenitz in Karin Prucha sta vodjem poslanskih klubov predala osnutek za spremembo volilnega reda.

10. oktober v parlamentu – plačanega praznika verjetno ne bo

Pretekli petek je parlamentarni pododbor že drugič obravnaval vprašanje uvedbe plačanega deželnega praznika na dan koroškega plebiscita. Tokrat so imeli besedo eksperti. Vsaka stranka je lahko nominirala po dva izvedenca. ÖVP je zastopal sam deželni glavar dr. Zernatto, SPÖ pa njegov namestnik dr. Ambrozy. Poleg tega so sodelovali ravnatelj deželnega arhiva dr. Ogris (ÖVP in FPÖ), dr. Feldner (FPÖ), podjetnik Tilly (Liberalni forum), univ. prof. dr. Grillberger (SPÖ), zastopnik koroške trgovske zbornice (Zeleni) in zastopnik sosveta za slovensko narodno skupnost dr. Sturm.

Socialni minister dr. Hesoun je uvodoma podal stališče zveznih ministrstev, ki so se skoraj v celoti izrekla proti uvedbi deželnega praznika.

Zastopniki dežele so seveda poudarili pomen tega dneva za „koroško enotnost“ in s tem tudi „za Avstrijo“.

Zastopniki gospodarstva so navedli stroške, ki bi tak praznik stal koroško gospodarstvo in zaradi tega odklonili uvedbo praznika.

Univ. prof. dr. Grillberger je nakazal, da zakon, ki bi uvedel nov deželni praznik na Koroškem, ne bi zdržal pred ustavnim sodiščem. Predstavnik sosveta dr.

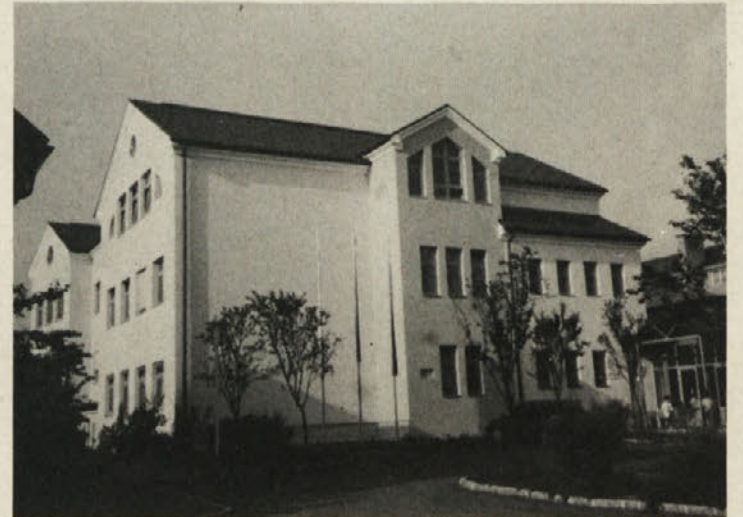
Sturm je poudaril, da je v času evropske integracije, ko naj bi presegle meje, problematično slaviti meje. Koroška potrebuje osveščen odnos do svoje zgodovine. Proslavljanje tega dneva v starem duhu ne bi prispevalo k boljšemu sožitju.

V razpravi se je izkazalo, da le koroški parlamentarci zavzeto zahtevajo dodatni deželni praznik. Zastopniki

konkretni zakonski osnutek in ga takoj zatem tudi uradno predala vodjem poslanskih klubov v deželnem zboru Georgu Wurmitzerju (ÖVP), Martinu Strutzju (FPÖ), in Gerhardu Hausenblasu (SPÖ).

V svojem osnutku koroška Zelena alternativa predlaga med drugim znižanje procentualne klavzule za pridobitev mandata v deželnem zboru, drugačno porazdelitev glasov in ostankov glasov, zvišanje števila mandatarjev v deželnem zboru na 40 (sedaj 26), Gradiščanska, Tirolska in Predarlška 6 %). Koroška, ki je ob uvedbi neposrednih volitev županov občin nosila zastavo napredka, naj bi se ob volitvah za deželni zbor zgledevala po zahodnoevropskih demokratičnih državah (Nemčija, Nizozemska), kjer je vstopni prag za deželni parlament še mnogo nižji, s tem pa bi vnesla tudi pomembne spodbude v celotno avstrijsko volilno pravico, je zapisano v utemeljitvi osnutka ZAL.

J. R.

V Skofičah so praznovali 100-letnico šole. Zbralo se je viliko politične smetane, vendar je v zraku viselo vprašanje bodočega vodstva šole. Bo šola tudi v 101. letu delovanja vodila enojezična učiteljica Ilse Vistrela ali pa bodo politiki našli edino ustrezno rešitev in izmed številnih kandidatov vendarle potrdili dvojezičnega ravnatelja?

Zveza slovenskih žena Celovec, Tarviser Str. 16

Letovanje otrok v Poreču od 20. do 31. 7. 1993

Cena letovanja, vključno s prevozom, znaša 2.800 šil.

Prijavnice in podrobne informacije dobite pri Milki Kokot, Tarviser Str. 16, tel.: 0463/514300/40

Vzgojitelji, ki bi bili pripravljene spremljati otroke, naj se tudi prijavijo na zgornji naslov.

MIHA VRBINC
je pridobil naslov doktorja filozofije
Promocija je bila
v četrtek, 1. 7. 1993
na celovski univerzi
Mlademu doktorju iskreno
čestitamo!

Novi vikar Ker je bil doslejnji generalni vikar prelat dr. Karl Frankl imenovan za ordinarija za cerkveno zgodovino na Teološki fakulteti dunajske univerze, je škof dr. Egon Kapellari na njegovo mesto imenoval dosedanjega direktorja skofijskega šolskega urada kanonika dr. Olafa Colerusa-Gelderna. Nadalje je škof za novega člana krškega stolničnega kapla imenoval škofovskega vikarja in člana konzistorija dr. Stanka Čegovnika.

Mladi sodili človeku

Mir, saj nismo ljudje! Tako nekako je dejal lev, sodnik v igri Človek pred sodnim zborom pretekli petek v Mladinskem domu v Celovcu. Živali so se zbrale, da povedo svoje gorje, ki jim ga povzročila človek. Kar nekako bolj previdno sem peljal domov, da ne bi povozil kake žabe ali ježka, polže na cesti seveda komaj opazimo, ob suhem vremenu jih pa ni.

Prepričljivi so bili najmlajši Mladinskega doma v Celovcu. Igro so izpeljali tekoče, prikupno.

Iz osveščevalnega besedila, ki bi ga lahko imenovali ekološka pripovedka z aktualno izpovednostjo, so napravili pravi sodni tribunal. Liši-

ga ravnovesja. Mladi junaki Boris Brumnik-sodnik (dedna obremenjenost), Silvo Marko, Izidor Furjan (slednja sta bila molčeča igralca) Petra Škerjanec, Tamara Wieser, Daniel Wutte, Veronika Laussegger, Luka Korošec, Aleksandra Vedernjak, Eva Gallob, Karli Ogris, Jerica Marinšek, Verena Maloveršnik, Samo Korošec, Mira Trampusch, Simona Dolinšek in Marko Keužnik so vsak po svoje vloge odigrali po najboljših močeh, vsekakor pa zelo prikupno. Iz nekaterih se bodo prav gotovo razvili dobri igralci, ki jih bomo še srečavali na naših odrih. Treba je začeti z mladimi, se zavedata tudi mento-

Sodni tribunal živali je potrkal a vest ljudi

ca je bila tožilka, mačka branilka, nastopile so številne obremenilne priče, njihove izpovedi so bile pretresljive, proti človeku, ki pa je imel le malo zagovornikov. Najbolj obtožujoči so bili jež, žaba, polž, kača, svinja, opica, kura in celo mogočni leopard, med zagovorniki pa so se znašli pes, človekov prijatelj, črevesni parazit trakulja, morski pes, ki rad pohrusta kakega plavalca. Miš pa je poleg človeka obtoževala tudi branilko mačko. Človek ni prišel do besede, obtožni dokazi so bili pretežki.

Tribunal se konča s pozivom, naj se človeštvo vendarle spametuje, naj ne iztreblja živali in ne podira naravne-

rici Anica Baša in Eda Velik. Naj omenim tudi prijetne glasbene vložke in petje pesmi o živalih, še posebej pa, da je besedilo na osnovi krajše predloge nastalo kar v Mladinskem domu ob soavtorstvu igralske skupina in obeh mentorice.

Igrica je bila hkrati tudi ključna prireditev, s katero, kot je v uvodu dejal ravnatelj Jože Blajs, Mladinski dom nadaljuje pred leti že utečeno tradicijo.

Naj ob koncu izrazim še upanje, da bomo tudi prihodnje leto doživeli tako spodbuden kulturni večer in da najmlajšim ne bo pošla sapa.

Jože Rovšek

Slovesnost na celovški dvojezični ljudski šoli

Učenci 3. in 4. stopnje Javne dvojezične ljudske šole v Celovcu so se vključili v projekt Malnitz-Celovec, ki ga je pod imenom Nationalpark Hohetauern-Malnitz razpisal Deželni mladinski sekretariat.

Učenci so spoznavali naravo, njeno floro, opravili izlete v planine, si ogledali stare mlane in najstarejšo hišo ter druge zanimivosti. Ob tem projektne delu so preživeli tri prijetne dneve. V ponedeljek pa so na zaključni prireditvi rezultate svojega dela predstavili staršem in prijateljem ter uradnim zastopnikom šolskih oblasti. Doživljaja se zrcalijo v spisih, pesmih, recitacijah, v projektne-

mapah in diapozitivih. Ob tem pa so pripravili tudi prikupno razstavo. Poleg tega pa so razstavili tudi svoje slike, ki so jih izdelali pod mentorskim vodstvom Mirka Paintnerja.

Med obiskovalci prireditve sta bila tudi vodja manjšinskošolskega oddelka pri Deželnem šolskem svetu Franc Wiegele in okrajni šolski inšpektor za Celovec Franz Schleicher. Oba sta se o projektni akciji in tudi o delu šole izrekla zelo pozitivno. Starši učencev so bili nad uspehom navdušeni, otrokom pa so zahvala lička. Učenci in učitelji celovške dvojezične šole so si torej res zaslužili počitnice. Naj jim bodo prijetne!

Množica otrok, ki je obiskovala lepensko šolo leta 1948.

110 let vaške šole – v Lepeni so praznovali

Morda je res samo še po vaseh mogoče, da prebivalstvo tako strnjeno praznuje obletnico ustanovitve šole, kjer se je naučilo brati in pisati. V nedeljo so Lepenarji, pa tudi precej gostov od drugod, pokazali povezanost s to ustanovo z vaškim praznikom, predvsem pa z razstavo učnih knjig skozi stoletje. Stara Kebrova šola, v kateri je zdaj kapelica, še vedno diha atmosfero stare učilnice, kjer se je v enorazredni šoli stiskalo tudi po 65 otrok. Neka domačinka je otožno vzdihnila: „Včasih smo imeli majhno šolo, pa veliko otrok, zdaj pa imamo veliko šolo, pa le malo šolarjev.“

Prva šola v Lepeni, podružnica kapelške, je kmalu spet propadla. Obvezno šolstvo še ni bilo samoumevno, čeprav je zakon veljal že od leta 1774. Nekateri so obiskovali osnovno šolo v Železni Kapli, vendar pa je kmečko prebivalstvo vendarle znalo brati in pisati – učili so se pozimi, doma, drug od drugega. Za splošno omiko je bil neprecenljiv delež Mohorjeve družbe, ki je s svojimi knjigami bila doma skoraj v vsaki hiši.

Ko se je končala prva svetovna vojna, se je zboljšal tudi položaj šolstva. Leta 1924 so spet organizirali pouk za šolarje iz kapelških grabnov. Potujoči učitelj Romauch, ki je ostal na šoli do leta 1941, je poučeval sprva na domačiji pri Mlačniku, kjer je bila že prva šola, dvakrat tedensko. Šola je prebivalstvo sprejelo z veseljem, celo z navdušenjem, kot opisuje Romauch v svojih spominih. Od Mlačnika preselili šolo v Auپرicho-vo kajžo, pouk pa je bil pretežno poletni, saj so bile pozimi poti iz grabnov za otroke pretežavne. Starejši ljudje pripovedujejo, kako so hodili v šolo boski tudi v mrazu, ali pa v „cokvačah“, lesenih colkah. Kmet Kurnik, po domače Keber, je končno zgradil na lastne stroške šolsko

poslopje, ki se danes imenuje Kebrova kapelica.

Po plebiscitu so po koroških šolah pospešeno ponemčevali; veliko slovenskih učiteljev je izgubilo službo. Učitelj Romauch je moral, tako kot njegov naslednik Zeichen, v nemško vojsko. Nova učitelja pa nista znala slo-

la ob praznovanju: „Mislim, da se vsi veselimo te obletnice in želimo, da bi naši otroci še dolgo lahko obiskovali lepensko šolo. Za male otroke je gotovo velike vrednosti ta mala vaška skupnost, ki jim pomeni prvi korak v svet.“

Nazadnje pa še to: Odkar obstajajo šole, so si učitelji in

Danes otrok ni več veliko, zato pa so s šolo ravno tako povezani kot njihovi starši.

vensko, otroci pa nemško ne. Šola je postala osovražena. Pouk je bil tak: Deutsch Lesen: Aus Hitlers Jgdz. Lesebuch; deutsch Schreiben: Diktat „Tischregeln“; Rechtschreibung: Abkürzungen – BDM, HJ, DJ usw.; Heimatkunde: Aus dem Leben des Führers; Musik: Lieder der Nation. Slovenščina je bila prepovedana tudi kot pogovorni jezik, šola pa je „krasil“ kljukasti križ.

Jeseni leta 1945 je bil pouk spet dvojezičen, tako kot povsod pa ni bilo slovenskih učil. Počasi se je položaj normaliziral. Na lepenski šoli je začel poučevati Rudi Vouk, kasnejši šolski inšpektor. Pod njegovim vodstvom je postala šola tudi vaški kulturni center, uprizarjali so igre. Leta 1955 pa je Lepena dobila novo šolo, kjer je pouk tudi danes.

Karla Haderlap je poveda-

starši prizadevali, da bi otroci čimprej znali nemško. Jaz pa pravim: ne delajmo si skrbi, da bi ne znali nemško, odgovorni smo za to, da bodo otroci še znali slovensko. Našim otrokom nimamo pravice jemati jezika in jih presajati v drugo kulturo.“

Praznik so pripravili vaščani sami. Čutiti je neposredno povezanost ljudi s to ustanovo, ta šola in njena zgodovina sta del njih samih. Brigitte Busch je aktivno pomagala sestaviti pregledno brošuro s šolsko zgodovino, pripravili so enkratno razstavo starih šolskih knjig. Razstava in ves ambient kar kliče po odprtju šolskega muzeja!

Nerazumljiv, vsaj za prišleka, pa je odnos občinskih ali uradnih instanc do te obletnice. V brošuri manjka županova beseda, tudi kakšnega „uradnega žegna“ na proslavi ni bilo opaziti. Zakaj? S. W.

KULTURNI KOTIČEK

Zlato obdobje študentskega gibanja

Tradicija gibanja slovenskih študentov iz Koroške na Dunaju je več ali manj tradicija produktivnega in kritičnega soočenja s koroško stvarnostjo, preverjanja njenih idej in pogledov, politike, kulture in ideologije. Do konca šestdesetih let je za slovenske študente na Dunaju sicer značilna narodno-slogaška in s pomanjkljivo kritičnostjo zaznamovan odnos do dogajanja na Koroškem, toda po vsej Evropi nemirno leto 1968 tudi ni moglo mimo slovenskih študentov.

Po tem letu postaja prebujanje iz kulturnopolitične dremavice razvidno, v svetovljansko odprtem Dunaju ni bilo več mogoče živeti po zakrnelih koroških vzrocih ter zdržati pod varštvom klerikalno obarvane idejne, politične in kulturne vzgoje. Afera Korotan je zgleden primer.

Kulturnopolitično osvobajane slovenske študirajoče mladine je dobilo svoj notranji skupni imenovalec v t. im. „akcijski enotnosti“, to je v konsenzu v stvarnih narodnopolitičnih vprašanjih na osnovi nadstrankarskega političnega opredeljevanja. Na tej osnovi so slovenski študenti na Dunaju v sedemdesetih in osemdesetih letih postali učinkovit politični dejavnik med dunajskimi študenti in prav tako radikalen kritik notranjeslovenskih političnih razmer. Iz nekdanj bolj ali manj zaprtega študentskega kroga se je slovensko študentsko življenje začelo razvijati po načelu odprtosti in javnosti. Razprave in akcije v prid reševanja narodnostnega vprašanja v Avstriji so prvič krepko in učinkovito odmevale v raznih političnih in konfesionalnih strukturah večinskega naroda.

Intelektualno odprtost je bilo mogoče razumeti kot nasprotno utež duhovno okorelemu provincialnemu kalupu slogaštva, neslavni dediščini koroške slovenske politike, kot pluralistično prvino, torej kot duhovno pripravljenost za soočenje stališč, pogledov in pohud, za sprejemanje svobode znanstvenega in umetniškega ustvarjanja brez vnaprejšnjih omejitev ali opredelitev. To je bila pomembna vsebinska novost v kulturni politiki, saj je dotlej pokroviteljski odnos koroške slovenske politike slovenskim študentom predpisoval nekakšne idejne smernice in postavljaj meje, v katerih je dopuščal svobodo mišljenja.

S političnim in kulturnim združevanjem v KSSŠD so slovenski študentje v teh letih razvili mnogo duhovne razgibanosti in intelektualnih svoboščin. Gre za prelom v razvoju narodne in družbene zavesti med študirajočo mladino. In če so se predvsem sredi sedemdesetih let idejni spori zaostri tudi med slovenskimi študenti, je bilo to le ustvarjalno soočenje ob iskanju novih pogledov in drugih ter drugačnih resnic, kot je dotlej veljalo med koroškimi Slovenci, končno so se sporna vprašanja izglajevala v številnih (teoretičnih) razpravah in adstranjevala nespornizme, mnogo so prispevala h globokemu idejnemu in kulturnemu samospraševanju, k zblizovanju s tistimi, ki so bili dovzetni in odprti za pluralno drugačnost.

Pomembna vrlina študentskih razprav ni bila v nekakšnih površinskih (oportunističnih) političnih „zblizevanjih“ in poudarjanju zanesenjaških športnih ter z nacionalističnim nabojem „okrašenih“ parol, temveč v premagovanju miselnih pregrad. Tako so se slovenski študentje zavestno opredelili proti zgrešenemu gestu: odstraniti, kar nas ločuje, in poudarjati, kar nas zblizuje. Tudi v rane (v travme, v podzavest) in dogme se je treba zazreti, pa naj se imenujejo klerikalizem, beg v slovensko izolacijo, 10. oktober ali pa NOB.

S stereotipno predstavo in absolutno resnico o slovenstvu, kot ubogem in vedno zatiranem občestvu, ni bilo kaj prida početi. Sočasen obstoj več pogledov in resnic pri reševanju narodnostnega vprašanja se je med študenti izkristaliziral kot kritika razumevanja slovenstva v smislu enega samega premočrnega razvoja, v katerem je ideološki kalup deloval kot močna povezovalna sila (utemeljevanje slovenstva s krščanstvom!). Ta ideloški kit narodnostnega vprašanja med koroškimi Slovenci je najbolj učinkovito začela podirati prav slovenska študirajoča mladina na Dunaju.

Dandanes nekoliko pogrešamo kritično angažiranost študentske mladine, pogrešamo ta prepotrebni družbeni korektiv, ki naj bi vnašal sveže ideje v pogosto kar dolgočasno sivino vsakdanje življenja na Koroškem.

„Zarja“ na pevskem srečanju v Stražišču

Le malo je pevskih srečanj, ki bi imela tolikšno tradicijo, kot jo ima Srečanje štirih pevskih zborov. Leta 1973 so se predstavniki moških pevskih zborov iz Brežic, Stražišča pri Kranju, Prosek-Kontovela v Italiji in iz Železne Kaple domenili, da se bodo menjaje vsako leto srečali in priredili pevskih koncert. Medtem so se sestavi zborov spremenili in trije, tedaj moški, so danes že mešani zbori. Kljub raznim spremembam in problemom pa so zbori ostali zvesti tedanjemu dogovoru. Letos je Mešani pevski zbor „Svoboda“ iz Stražišča pri Kranju pripravil že 21. srečanje.

Že popoldne, 28. junija,

smo se člani mešanega pevskega zbora Zarja iz Železne Kaple odpravili na pot v Kranj. V tovarni Sava smo se srečali pri kosilu s člani ostalih treh zborov. Nato smo si v tovarni, ki zaposluje 4100 delavcev, ogledali proizvodnjo avtomobilskih gum in izvedeli in videli marsikaj zanimivega. Od tam smo se podali na Šmarjeto, od koder smo imeli prekrasen razgled na bližnjo in daljno okolico Kranja.

Spet smo se vrnili v Stražišče, kjer je potem v šoli Lucijana Seljaka potekal koncert omenjenih zborov. Vsak zbor je zapel po štirih pesmi in kot višek večera združeno štiri pesmi, med

njimi tudi pesem „Bratje, zapojmo si pesem“, ki je bila pred enajstimi leti skomponirana prav za to srečanje pevskih zborov. V govorih in veznih besedah sta bila izražena zadovoljstvo nad neprekinjenimi srečanji in želja, da bi se ohranila tudi v prihodnje. Pri zaključnih razgovorih so se predstavniki društev in zborovodje domenili, da bo 22. srečanje prihodnje jesen v Brežicah in da bi k sodelovanju pritegnili tudi zbor Slovencev iz Madžarske.

Večer se je iztekel v prijetnem vzdušju v dvorani Iskre in ob koncu nihče ni podvomil, da se ta srečanja ne bi nadaljevala. Člani zbora „Zarja“ pa se tudi preko tega prispevka zahvaljujemo gostiteljem za izredno gostoljubnost, še posebej, ker je bilo to srečanje za nas tudi zaključek vigredne sezone.

Joze Blajs

Kulturne novice

Koncertno doživetje

ROŽEK. V podružnični cerkvi na Humi pri Ravnah se je v soboto zvečer kljub grozečem vremenu zbralo kar precej obiskovalcev na koncerta Vladimirja Horvata in Igorja Sajeta, ki sta z ustno harmoniko, mandolino in kitaro izvajala skladbe svetovnih glasbenih mojstrov, kot so: Bach, Mozart, Beethoven, Chopin, Debussy in drugi. Program je uvedel in ga povezoval domači glasbenik Aleks Schuster. Obiskovalci so bili z izvajanjem umetnikov zelo zadovoljni, po koncertu pa so se še zadržali v cerkveni lopi. Med obiskovalci je bilo tudi precej tujih gostov, ki preživljajo dopust v Rožeku in okolici.

Orsinijeva razstava

ROŽEK. Še do 11. julija je odprta razstava v galeriji Rožek, kjer trenutno razstavlja Markus Orsini – Rosenberga. Slikarja je še posebej inspirirala okolica Rožeka, predvsem pa lega galerije ob reki. Barve, ki so se mu vtisnile v zavest – rožnata, zelena, zlata, prevladujejo v kompoziciji. Orsini razstavlja tudi tri serije poslikanih kozarcev, napolnjenih z vodo iz Drave. „Ti kozarci so poslikani in so vez med rečno vodo, človeškim organizmom in človeško družbo,“ pravi slikar.

Stanko Sadjak, slikar samouk.

Stanko Sadjak v Tinjah

Slikar, ki tokrat (že drugič) razstavlja v Galeriji Tinje, je Šmihelčan Stanko Sadjak. Na Koroškem že dokaj znan, razstavlja pa tudi drugod po Evropi, saj ima za seboj že vsaj trideset samostojnih razstav, skupnih pa sploh ne šteje več. V službi pri avstrijski železnici, potuje v organizaciji sindikata vsako leto razstavlja po Avstriji in v druge države.

Intenzivneje je začel slikati potem, ko je nehal igrati v ansamblu, leta 1975. Umetniška žilica mu ni dala miru, potreba, da bi izrazil svoje doživetje sveta, je izredno močna. Kot sam pravi, so mu najljubši zimski motivi. Pokrajina izžareva vse mogoče barve, svet ni enostavno bel, tako se tudi njegove slike prelivajo v najnežnejših barvnih odtenkih, dimenzije so spremenjene, posebna ljubezen pa so kmečke šege.

Slikanje z lakom in žagovino je tehnika, ki je značilna za Sadjaka. Ta in pa tehnika zlaganja sta njegovi perspektivi za bodočnost.

Razstavo je odprl rektor Jože Kopeinig, Herman Germ s svojimi pesmimi in

Janez Gregorič, ki je čudovito zaigral na kitaro dva preludija in eno lastno kompozicijo, sta še poudarila umetniški okvir prireditve.

S. W.

**SPD „Trta“ v Žitari vasi in
SPD „Srce“ v Dobrli vasi
vabita na koncert,**

**ki bo v torek, 13. julija
ob 20.30 uri**

na dvorišču dobrolskega samostana.

Gostuje: Moški zbor „Kameralni chor Mesky Cantilena“ iz Wrocława (Poljska) pod vodstvom prof. Tadeusza Zatheya. Zbor izvaja kakovosten in pester program, med drugim renesančne pesmi, spirituale, klasične in poljske narodne pesmi. Poleg zborovskega spreda boste lahko slišali tudi solistične nastope od klavirski spremljavi.

Dan poprej, 12. julija bo pevski zbor iz Poljske koncertiral v kampu Rož v Kočuhu.

Vabi
Wernigova družina

S pesmijo v poletje

Slovensko prosvetno društvo „Danica“ v Šentprimozu je v soboto, 26. junija, priredilo v kulturnem domu svoj letni koncert. Sodelovali so: otroški in mešani zbor SPD Danica ter moška pevka skupina „Vaščani pojo“.

Prvič je pod novim vodstvom Marjane Polzer nastopil otroški zbor in na mah osvojil srca poslušalcev. Uspešno delo se je pokazalo že na tem nastopu. Ob spremljavi dobrih domačih instrumentalistov so zapeli tudi dve popevki, in sicer skladbo Cat Stevensa in odlomek iz Muppet showa. Otroci so rekli, da jim je nov način dela zelo všeč in upati je, da bodo z enako vnemo delali naprej.

Mešani zbor Danica je pod vodstvom Stanka Polzerja zapel narodne in umetne pesmi ter pesmi drugih narodov. Zbor je narasel na razveseljivo število pevk in pevcev – nad 50. Kot solisti so se na tem koncertu izkazali: Mi-

hael Stern, Marjana Polzer, Marija Hajnžič Kežar in Danica Kežar, kot izvrsten harmonikar pa Heinz Luschnig.

Vaščani so prvič gostovali v Šentprimozu in nam povedali, da so bili veseli povabila. Zapeli so nam stare, že skoraj pozabljene pesmi, in na sproščen način pokazali, kako se lahko poje na ne preveč strog koncertni način. Kot vsepovsod so navdušili tudi v Šentprimozu. Vse pesmi je zapisal prof. J. Kovačič, ki skupino vodi, če je treba jo spremlja na klavirju in zapoje tudi kot solist.

Koncert je lepo uspel, predsednik društva Stanko Wakounig, ki je imel povezovalno, pa je med gosti lahko pozdravil tudi podžupana občine Škocijan in obč. odbornika GL Franca Starza in Franca Polzerja.

17. 6. je mešani zbor Danica sooblikoval kulturni del večera ob vseavstrijskem dnevu združništva (österr.

Raiffeisentag) v Vrbi. Člani Danice so bili veseli, da je poslovodja Zveze slovenskih združništva dipl. trg. J. Habernik za ta nastop predlagal svoj domači zbor. Predstavniki združništva (preko 200) so pesmi zbora Danica v navdušenjem sprejeli. Za člane Danice pa je bilo lepo, da so se lahko predstavili tako obširnemu gospodarskemu združenju.

Dani

RAZISKOVALNA DELAVNICA

Mladina iz Slovenije in Koroške bo v dneh

od 18. do 25. julija t. l.

raziskovala kulturo vsakdanjega življenja v Šentjanžu in Bilčovsu.

CENTER RAZISKAVE:
Stara šola v Šentjanžu v Rožu.

Pianist Toni Kernjak pred „Mojcej“ njegovega deda.

Toni Kernjak od jeseni na Mozarteumu

Skromen, kakor je, je do nedavnega ostal skoraj neopazen. Poznali smo ga bolj po gledališki dejavnosti, kot glasbenik pa je bil med nami skoraj neznan. Nikdar ni obiskoval slovenske glasbene šole, pač pa privatno in zadnje leto tudi celovski konzervatorij. Sicer pa je vadil, vadil, vadil. Doma in v Celovcu, v Modestovem domu, kjer ima klavir, ki so mu ga kupili starši. Pozornost je zbudil z osvojitvijo Bösendorferjeve nagrade, ki mu daje status enega najboljših pianistov na Koroškem. Zanj pa je še bolj pomembno, da je v hudi konkurenci uspel na sprejemnem izpitu za salzburški Mozarteum, kjer bo začel študirati klavir jeseni.

Drobna vestička, da je Toni prejel Bösendorferjevo stipendijo in da je „najboljši koroški pianist“, se mi je zdela nekoliko prevelika. Zato sem se kmalu zatem zapeljal k njemu, k Filijevim na Trebinjo pri Šentilju, kjer pred domačijo stoji lesen kip Mojcej, ki so ga Tonijevemu dedaju Pavlu darovali vneti pevci njegovih skladb, člani Slovenskega okteta.

V prostrani kuhinji jih je bilo samo pet otrok. Meni se je ob petnajstih, kolikor jih je, zdelo to malo, Filijeva mama pa mi je rekla, da jih je kar precej. Je že tako, da se otroci kaj radi zgrabijo po svetu ...

Mamo sem vprašal, če je kaj ponosna na Tonija, na njegov uspeh in priznanje, pa je rekla, da je vesela vsakega uspeha kateregakoli svojih otrok, posebej pa ne izpostavlja nobenega. Postavlja enega nad drugimi za tako veliko družino ne bi bilo dobro.

S Tonijem sva nekoliko poklepala v veliki izbi, kjer je ustvarjal tudi njegov ded. Dejal je, da se z glasbo ukvarja že od osmega leta. Instru-

mentov se je učil privatno, v slovenski glasbeni šoli ni bil nikoli. Z desetimi leti se je začel na celovškem konzervatoriju učiti klarinet, s štirinajstimi leti pa tudi klavir. Po osmih letih je s klarinetom prenehal in nadaljeval s klavirjem, ki mu je postal prvi instrument. Zadnje leto je po maturi na slovenski gimnaziji na konzervatoriju redno študiral klavir.

O uspehih Toni govori le skromno. Pravi pa, da Bösendorferjeva nagrada ni bila prva. Ob koncu lanskega leta je v Gradcu osvojil že Fiedlerjevo nagrado za komorno glasbo, v letošnjem februarju pa se je po prvem mestu na deželnem tekmovanju uvrstil na avstrijsko tekmovanje, ki bo v oktobru v Leobnu.

Bösendorferjeva nagrada ali stipendija, kot se imenuje, pravzaprav ne pomeni drugo kot priznanje in enkratni denarni znesek in nima nikakršne zveze s sprejemom na salzburški Mozarteum. Za to je potreben poseben izpit, ki je v močni mednarodni konkurenci izredno težak. Za sprejem na študij se je potegovalo preko 40 kandidatov

iz različnih držav, sprejetih pa je bilo 8 ali 9 studentov. Koliko je med njimi Avstrijcev, ne ve; morda je celo edini.

Na vprašanje, kako dosega tako kvaliteto igranja, Toni pravi, da je pač treba vaditi, vaditi ... Na srečo je imel kar dobre pogoje v Modestovem domu, kjer je v skavtski sobi vadil na klavirju, ki so mu ga kupili starši.

In za naprej? Za nekaj let je zapisan glasbi. „Ne“, pravi Toni, „glasbi sem zapisan za vse življenje!“ Sedaj najprej študij koncertnega klavirja na Mozarteumu, vmes bi zaradi socialne varnosti rad napravil še pedagoški izpit, potem pa bo poskušal čim več koncertirati.

Toni Kernjak nikdar ni bil zan v (slovenski) javnosti. Morda tudi zaradi tega ne, ker ni bil učenec slovenske glasbene šole. Takrat, ko je on začel, je bila ta še precej nerazvita. Znan postaja predvsem zaradi čistega znanja. Odkril ga je npr. kulturni referent poreške občine in ga uvrstil v program poletnih kulturnih prireditev. V tamkajšnji dvorani Verzer-Halle bo imel v ponedeljek, 6. septembra, svoj prvi samostojni koncert, igral pa bo klavirske skladbe Beethovna, Chopina in Skrjabina.

Njegova tiha, a velika želja pa je, da bi ga prišlo poslušati tudi kar največ njegovih rojakov. Da že na Koroškem ne bi igral samo tujemu svetu ... Toni, zdrži in veliko uspeha!

Jože Rovšek

Jezik je duša

JANKO MESSNER

Ne slučaj, ampak naključje!

„Naš tednik“ 25. junija t. l. v komentarju na 2. strani: „Vse to pa je prepuščeno slučaju ali prizadevnosti posameznikov“. „Slučaj“ je srbohrvaška beseda, po slovensko pravimo namesto nje – naključje, včasih pa primer. Namesto: To je bil srečen slučaj, pravimo: To je bilo srečno naključje. Namesto prvi slučaj tifusa, pravimo: prvi primer tifusa. Nemški stavek: Wie das damals der Fall war: narobe bi prevedli – kakor je to bil slučaj takrat, pravilno pa: kakor je bilo takrat! Namesto „za vsak slučaj“ pa rabimo „za vsak primer“. Namesto: Za slučaj, da me ne bo, pravimo pravilno: Če me ne bo! Kako pa: Im entgegengesetzten Fall, widrigenfalls? Nikakor ne „v nasprotnem slučaju, pač pa „sicer“ ali „drugače“ ali pa „v nasprotnem primeru“. V slučaju, da bo dež? – Če bo dež, ob dežju, če bo deževalo ...

Kaj pa: Srečal sem ga čisto slučajno? Tudi ta „slučajno“ ni potreben, lepše se da povedati: srečal sem ga po naključju, ne da bi hotel, nepričakovano ipd. Pa še to, ker koroški Slovenci tako zelo ljubimo sestanke: Zadnja točka seje niso slučajnosti, ampak razno! In še en spodrsrljaj je v tem komentarju: „Slovenski kulturni prostor potrebuje nove spodbude in nove povezave.“ Prav gotovo pisec misli na več spodbud in povezav. Da je mislil na eno samo, bi se „nove spodbude“ in „nove povezave“ dalo pravilno razumeti kot rodilnik ednine, vendar ne verjamem, da je tako. Očitno misli na tačas še nedoločene, raznotere spodbude in povezave, zato bi bil moral zapisati „... potrebuje novih spodbud in povezav“, kakor bi rekli: človeštvo potrebuje dela in kruha. Saj je vendar razlika med prošnjo: daj mi kruh! in daj mi kruha! V prvem primeru mislim na znani, določeni, obema vidni kruh, v drugem primeru pa mi gre za nedoločen kruh, ki ga ne vidim, morda samo voham, torej je moja prošnja za kruh splošna.

V komentarju na 3. strani iste številke NT rabi avtorica (NT je v eni prejšnjih številkih iznašel za ženske novinarje izredno neestetski naziv „piske“ – v zvezi s „pisici in piske“,! Še dobro, da ni napisal „piške“ ali kaj podobnega s kakim drugim šumnikom!) dvakrat kar nerodno kolobocijo iz treh (!) besed „kljub temu, da“ – namesto čeprav ali četudi.

Na isti 3. strani je zapisala druga poročevalka iz Pliberka „je razločno vidno...“ Po slovensko se temu reče „je razvidno“. In za zaključek še eno nerodnost: „Pri rešitvi ... ni poleg nobenih špekulacij ...“ „Poleg“ je nepotreben, saj nam že „pri“ vse pove.

Datum	Kraj	PRIREDITVE	Prireditelj
Sreda, 7. 7. 16.30	v Mladinskem domu v Celovcu, Mikschallee 4	TOBIJA – Lutkovna igrice MALIH ABECEČEDKOV; Društvo lutke in sceno so po osnutkih Vaska Trobca izdelali otroci sami	ABCČD
Sobota, 10. 7. 20.30	pred občinskim kopališčem v Železni Kapli	Poletna noč	SPD „Zarja“
Sobota, 10. 7. 20.00	v Zgornjih Žamanjah pri Škocljanu	Tradicionalno kresovanje za ples igra ans. „Zmeda“	SPD „Vinko Poljanec“
Sobota, 10. 7. 20.00	v šotoru v Šentjanžu	Otvoritev Centrisa s plesom v šotoru; igrajo Gorenjski muzikanti	Centris
Nedelja, 11. 7. 14.00	v Kulturnem domu na Radišah	Prireditve ob zaključku delovne sezone in piknik	SPD „Radiše“
Nedelja, 11. 7. 10.00	pri Juenni v Čepičah	5. nogometni turnir ; prijavi se lahko moštva iz vseh vasi občine do 9. 7. v gostilni	SKD „Globasnica“
Ponedeljek, 12. 7. 21.00	na campingu Rož na Kočuhu	Koncert ; gostuje moški komorni zbor „Cantilena“ iz Poljske	Družina Wernig
Torek, 13. 7. 20.30	v samostanu v Dobri vasi	Koncert ; gostuje moški komorni zbor „Cantilena“ iz Wrocława na Poljskem; vodi: Tadeusc Zathy	
Sobota, 17. 7. 20.30	zdraviliščni park v Vrbi	Pesmi in plesi lužiških Srbov ; če bo slabo vreme, v slavnostni dvorani; nastopa srbski vaški ansambel Wudowor	SPD „Drabosnjak“
Nedelja, 18. 7. 20.00	v kulturni dvorani Kassl v Škocljanu	Pesmi in plesi lužiških Srbov	MoPZ „Vinko Poljanec“
Nedelja, 18. 7. 9.30	iz Čirkovč pri Pliberku izpred Lombarja	XIV. pohod na Komelj in svečanost v spomin Domnovi četi. Za tiste, ki poti ne zmorejo peš, zbirališče v gostilni Pistotnik na Komlju	ZKP
Nedelja, 18. 7. 20.00	v Ljudski šoli v Žitari vasi	Poletni koncert ; nast.: Plazniška dekleta, cerkveni zbor iz Šentlipša, MoPZ „Bilka“, MoPZ „Trta“	SPD „Trta“
Ponedeljek, 19. 7. 10.00 do 23. 7.	v Mladinskem centru na Rebrci	Kreativni dnevi za dekleta – cena 900 šil. za polni penzion; prijave pri KKZ, tel. 0 46 3/51 62 43	KKZ

RAZSTAVE

CELOVEC

– **Hiša umetnikov, velika galerija** – Monika Sonnberger – Nove slike; mala galerija – Nane Zavagno; avstrijska galerija: Peter Rataitz – Mutant 1973/84, Beneški položaj, Frizer 1991; vse tri vernisaže 8. 7. ob 19.00 (do 31. 7.)

SEMISLAVČE

– **Galerija Rožek** – Šikoronja – „Hiša ob reki“ – Markus Orsini – Rosenberg, odprto od srede do nedelje med 15.00 in 19.00

TINJE

– **Dom v Tinjah** – razstava del Stanka Sadjaka.

LEPENA

– **Razstava** o zgodovini šole bo odprta še v soboto in nedeljo, 10. in 11. 7. od 15.00 do 18.00 v Kebrovi šoli (kapelici).

RADIO KOROŠKA

SLOVENSKE ODDAJE

18.10–19.00

Sreda, 7. 7. Glasbena sredo.

Večerna 21.05 – 22.00 Pesmi morja in sonca – poletje '93.

Četrtek, 8. 7. Rož – Pojuna – Zilja.

Petek, 9. 7. Čar ljudske pesmi.

Sobota, 10. 7. Od pesmi do pesmi – od srca do srca

Nedelja, 11. 7.

6.30–7.00 Dobro jutro na Koroškem – duhovna misel (dr. Miroslav Ostravsky).

18.10–19.00 Za vesel konec tedna.

Ponedeljek, 12. 7. Prva generacija zapušča privatno ljudsko šolo Mohorjeve v Celovcu.

Torek, 13. 7. Partnerski magazin

OBZORNİK

Po Valvasorjevih poteh

V petih dneh, od 23. do 28. junija, so v Sloveniji zaznamovali še eno pomembno obletnico, namreč 300 let smrti znamenitega kranjskega polihistorja Janeza Vajkarda Valvasorja, znanega po svojem obširnem znanstvenem in potopisnem delu Slava vojvodine Kranjske. Valvasor je na svojem 14 let trajajočem potovanju po kranjski deželi raziskal kraje, naravne znamenitosti, običaje tedanjega prebivalstva, rastlinstvo in živalstvo, kranjske znamenitosti in vse to opremljeno s skicami in pravimi umetniškimi slikami izdal v tej znameniti knjigi. Za to je porabil vse svoje premoženje. Delo je dolgo veljalo za najpopolnejši pregled Kranjske in so ga kot takega uporabljali tudi kot znanstveni priročnik in učbenik.

Iniciativo za spominski pohod je dal

predsednik litijske občine, potovanje pa se je začelo ob znamenitem gradu Bogenšperk nad Litijo, ki je bil nekoč Valvasorjeva last.

Kolona vozov in konjenikov v stilu Valvasorjevega potovanja je prepotovala dobršen del Slovenije. Med drugim se je ustavila tudi ob Cerkniškem jezeru, katerega naravni pojav – presihanje – je Valvasor tako dobro opisal, da si je s tem prislužil članstvo v angleškem kraljevskem društvu. Po vseh občinah so popotniki županom podeljevali spominske listine, prav tako pa tudi v Ljubljani, kjer je bila ob predaji listine pred Magistratom prava svečanost s kulturnim programom. Spominsko pot so po petih dneh prejšnje nedelje zaključili na njenem začetku – spet na gradu Bogenšperk.

50-letnica Partizanskega dnevnika

Preteklo soboto in nedeljo je bilo na Vrhu na Doberdobskem Krasu v Italiji veliko slavlje. Proslavili so 50-letnico Partizanskega dnevnika, ki je bil ustanovljen v svojem času kot glasilo primorskih partizanov. Iz njega je nastal Primorski dnevnik, ki na Tržaškem in Goriškem še sedaj izhaja pod tem imenom, sicer pa je to že skoraj leto dni vseslovenski dnevnik Republika.

Slavje se je začelo v soboto z otvoritvijo razstave o partizanskem tisku, odbojarsko tekmo in plesom, v nedeljo

ob pol sedmih zvečer pa je glavno slavlje odprl Karlo Devetak, predsednik Slovenske kulturno gospodarske zveze za Goriško, slavnostna govornika pa sta bila Klavdij Palčič, predsednik SKGZ, in slovenski minister za kulturo Sergij Pelhan.

V kulturnem programu sta nastopila med drugim znameniti Tržaški partizanski pevski zbor in Pihalni orkester Kras iz Doberdoba, slavnost pa so zaključili z velikim družabnim srečanjem.

Tudjman in Milošević se pogajata in kujeta novo vojno na Hrvaškem

ZAGREB, BEOGRAD. Hrvaški predsednik Franjo Tudjman je v ponedeljkovem govoru v Zagrebu posredno priznal, da se s Srbi dogovarja o zamenjavi nekaterih ozemelj. Kaj več o tem ni povedal. Za odnose s Slovenijo je dejal, da se Hrvaška prizadeva za strpen dialog, ob primeru Piranskega zaliva in Trdinovega vrha na Dolenjskem pa je dejal, da bi morala biti tudi Slovenija bolj uvidevna za hrvaške želje. Pri tem je navedel problem hrvaškega tranzita skozi Slovenijo.

Bosni in Hercegovini je Tudjman zagrozil, da bo Hrvaška izgnala vse muslimanske begunce, kolikor Muslimani ne bodo prenehali napadati bosanskih Hrvatov.

Največji problem za Tudjmana pa so

zasedena hrvaška ozemlja, kjer so vso oblast prevzeli Srbi. Najbolj žareča je Kninska krajina. Javno mnenje v 70 odstotkih od Tudjmana zahteva povrnitev teh ozemelj in hrvaška vojska res mobilizira in kopiči svoje enote okrog Kninske krajine.

V Beogradu je generalštab t. im jugoslovanske vojske izdelal načrt Terazije, ki predvidena vse dejavnosti za vojaško zaščito srbske Kninske krajine. Veliko težkega orožja so že prepepeljali na kninsko področje, pripravljene pa imajo tudi regularne in posebne enote za takojšnjo intervencijo. V posebnih enotah bi na pomoč kninskim Srbom poslali tudi okrog 3000 grških, romunskih in ruskih prostovoljcev.

J. R.

Zveza koroških partizanov in SPD Edinost v Pliberku

prirejata v spomin na Domnovo četo

16. POHOD NA KOMELJ IN SPOMINSKO SVEČANOST

v nedeljo, 18. julija 1993

Zbirališči:

– za dobre v nogah ob 9.30 pri Lombarju-Koleniku v Čirkovčah pri Pliberku;
– za ostale ob 11.00 pri gostilni Pistotnik na Komlju

Program:

– do 12.30 zbiranje pri spomeniku pri Cimprcu;
– ob 12.30 maša in spominska svečanost ob spomeniku – nato družabno srečanje pri Štubarju
Organizatorji priporočajo primerno obleko in obutev.
Pohod in spominska svečanost bosta ob vsakem vremenu.
Za hrano in pijačo bo poskrbljeno

Pičkovega očeta ni več med nami!

„Oj hišica očetova, bog živi te!“ Tako smo cerkveni in društveni pevci 24. junija zapeli Pičkovemu očetu v slovo.

Velika množica sorodnikov, znancev in prijateljev se nas je zbrala na škofiškem pokopališču, da ga pospremimo na njegovi zadnji poti.

Rodil se je naš Joži Piček 20. 3. 1918 na Pičkovi domačiji v Holbičah in bil z vsem srcem z njo povezan od rane mladosti do zadnjega utripa. Vsa njegova skrb je veljala družini in obnovi svoje domačije, kar mu je s pomočjo žene in svojcev tudi najlepše uspelo.

Poznali smo ga kot skrbnega gospodarja, dobrega soseda z veselim značajem. Na svoji življenjski poti se je srečal z vojno grozoto, ujetništvom in trdimi življenjskimi pogoji na svoji kmetiji. Vendar ni tarnal, težave je

premagal z dobro voljo. V soseščini je bil priljubljen, ker je rad pomagal in bil radodaren. Vsi ga bomo pogrešali, najbolj pa njegova družina in številni vnuki, katerim je bil najljubši „opa“.

Kot član slovenske skupnosti je bil v mladih letih kot navdušen tamburaš vključen v prosvetno delo, prav tako je bil odbornik kmečke gospodarske zadruga. Za njegovo delovanje se mu je ob odprtem grobu zahvalil in se od njega poslovil zadružni predsednik Herman Jäger, cerkveni in društveni pevci pa so mu zapeli žalostinko.

Cerkvene obrede je opravil domači župnik dekan Hotimitz, gasilci pa so svojemu dolgoletnemu članu izkazali zadnjo čast in se z žalno melodijo trobentašev poslovili od njega.

Naj v bogu mirno počiva njegova duša in domača zemlja, ki ko je tako ljubil, naj mu bo lahka.

Družini pa velja naše iskreno sožalje.

Letošnji maturanti na izletu po Sloveniji

Prijetno in koristno na maturitetnem potovanju

V petek, 18. rožnika, smo se absolventi slovenske gimnazije še enkrat zbrali pred nam zelo dobro znanim poslopjem na Janežičevem trgu. Ne zaradi tega, da bi se učili ali ponavljali, kot smo to počeli dan za dnem skozi vseh osem let, temveč iz precej bolj razveseljivega vzroka: zaradi maturitetnega potovanja. To potovanje je zagotovo nekaj posebnega za vsakega deleženca, saj je v bistvu zadnja priložnost, da se skupno povesešimo. In tako smo se že vsi zelo veselili petdnevni skupni doživetij. Seveda pa smo se zavedali, da se bomo po tem potovanju razšli. Vendar vseeno to ni moglo vplivati na dobro vzdušje. Odpeljali smo se, z nami pa naši razredničarki prof. Zikulnigova in prof. Mallejeva, ki sta nas spremljali do mature.

Piše Aleksander Tolmaier

Pot nas je najprej peljala skozi vso Podjuno, kajti nekateri so pristopali šele med potjo. Čez nekaj čaka smo prispeli do avstrijsko-slovenske meje. V Slovenijo nismo vstopili preko mejnega prehoda Vič, kot smo nameravali, temveč preko prehoda v Libeličah. Vič je bil zaradi stavke slovenskih kmetov zaprt. V Libeličah je majhen mejni prehod, za katerega so le nekateri od nas vedeli, da sploh obstaja. Tam nas je, na slovenski strani meje, že čakal naš vodja potovanja mag. Jernej Zupančič, z njim pa še kamera RTV Slovenija in urednik Lojze Kos, ki nas je spremljal vseh pet dni. Pozneje se nam je pridružil še prof. dr. Vladimir Klemenčič. Med mejama se je potovanje prvič malo zavleklo. Tam je namreč tista znana trgovina, kjer lahko poceni kupiš cigarete in pijačo. Prepričan sem, da tolikšnega prometa že dolgo niso imeli. Končno vsi zbrani smo pot nadaljevali.

Vseh skupaj nas je sedaj bilo 33, od tega 27 absolventov, dve profesorici, dva vodiča, šofer in že omenjeni urednik. Šofer nas je spretno vozil po vsej Sloveniji, za kar se mu zahvaljujem. Ob Dravi navzdol, mimo Vuzenice, Radelj in še drugih krajev, katerih imen si žal nisem zapomnil, smo prispeli v Maribor. Mesto smo si ogledali kar med vožnjo, ustavili pa smo se pri radijski hiši. Tam so

nam med drugim pokazali, kako iz pevcev, ki pojejo kot bi vlekel mačko za rep, napravijo prave mojstre. S pomočjo današnje tehnike je pač vse mogoče. Tam smo se tudi lahko malo okrepcali. Ko smo spet zbrali moči, smo se morali vrniti v vroč avtobus. Toda vročina nam ni mogla doživeti, saj smo imeli v avtobusu „air-condition“. In tako smo z veliko dobre volje nadaljevali pot. Naš nasledni cilj je bil Ptuj. Hoteli smo si ogledati mesto in grad. Preden pa smo prispeli tja, smo morali prevoziti kar nekaj kilometrov.

Čeprav vožnja v avtobusu ni nič posebnega, nam nikoli ni bilo dolgčas. Eni so igrali tarok, drugi so se pogovarjali, nekateri pa so dremali. Iz zvočnikov je bilo slišati glasbo skupine U2 ali Faith No More, včasih pa tudi gospoda Zupančiča. To sicer ni pel, pač pa je skušal nekoliko opozoriti na značilnosti pokrajine. S tem je kar nekajkrat sprožil močne proteste od ljubiteljev glasbe, pa so bili le redkokdaj uspešni.

Ker se v Mariboru nismo zadosti okrepcali – od zgolj pijače pa človek tudi ne more živeti – smo na Ptuj najprej šli na kosilo. Restavracija je bila res izvrstna, pa tudi kosilo. Do grla sit bi vsakdo potreboval kako drevesce, da bi se pod njim malo ulegel in spočil. A o tem smo lahko le sanjali. Neusmiljeno so nas vlekli naprej. Upali smo vsaj na krajši oddih v avtobusu, vendar smo namesto tega morali splezati na hrib, na katerem je grad. Moram pa re-

či, da nam ta sprehod ni škodoval. Povsem izmučeni in brez sape smo prispeli na vrh. Blažilno je bilo, da smo se potem lahko sprehajali po hladnih prostorih gradu. Seveda ne kar tako, ampak lepo za vodičem. Ta nam je pripovedoval o tem srednjeveškem gradu in pokrajinskem muzeju, ki je v njem. Za tiste, ki so odzivni za zgodovino, je bilo to zanimivo, nekateri pa so se tudi dolgočasili. Mesta Ptuj si nismo ogledali, a o njen smo dobili kar nekaj informacij na gradu.

Skoraj vsi pa smo že nestrpno čakali, da so bomo spet strpali v avtobus, da bi čimprej dosegli naslednji cilj: Jeruzalem. Nekateri se boste vprašali: „Kakšen Jeruzalem? Saj ta leži v Izraelu.“ Tisti Jeruzalem seveda ni bil naš cilj, temveč majhna vasica v Slovenskih Goricah, kjer pridelujejo vino. V tem „svetem“ kraju smo bili povabljeni na degustacijo belih vin. V stari vinski kleti nam je neka gospa razložila, da moramo vino najprej pogledati, nato povohati in nazadnje še poskusiti. Seveda, mi nismo strokovnjaki in zato nismo videli in obvohalo razlik, okusili pa smo jih. Na svoj način so bila vsa vina dobra. Zelo zadovoljni in veseli, a zelo neradi smo zapustili klet. Ta obisk je bil zagotovo eden od viškov celotnega potovanja.

Ker pa se je že nagibalo proti večeru, smo se morali podati na pot v Rogaško Slatino, kjer naj bi prenočevali. Proti osmi uri smo prispeli v to zdravilišče svetovnega slovesa. Res zelo lep in očarljiv kraj, a z nekoliko neprijetno mladino. Po večerji smo se hoteli malo zabavati in si zato poiskali diskoteko. Tam je prišlo do prepira med nami in tamkajšnjo mladino, vendar zagotovo ne po naši krivdi. Zadeva se je močno zaostri, tako da smo se morali „taktično umakniti“. S tem neprijetnem viškom se je končal prvi dan.

(Dalje prihodnjič)

Slovenski vestnik čestita!

Gospodu **Cirilu Rudolfu** z Bistrice za 90. rojstni dan;
 gospe **Ani Čebul, Pašovnikovi mami** iz Šmihela za 85. rojstni dan;
 za osebne praznike članom društva upokojencev Pliberk: **Fricu Jernejcu** iz Šmihela, **Janezu Kajzerju** iz Rinkol, **Kristi Močilnik** iz Celovca, **Aleksu Kosu** iz Borovja, **Aleksu Lutniku** z Blata, **Jakob Kerbitzu** iz Vogrč ter **Janezu Hoblu** iz Globasnice;
 gospe **Ani Golavčnik** iz Dobrle vasi za rojstni dan;
 gospe **Lote Tomaschitz** iz Klopinja za osebni praznik;
 gospe **Mariji Kattinig** iz Dolnje vasi pri Šmarjeti za rojstni dan;
 gospe **Anici Iskra** za 30. rojstni dan;
 gospodu **Franciju Polzerju** za 30. rojstni dan;
 gospe **Nadji Polzer** za rojstni dan;

gospe **Mariji Mischitz** z Dvora pri Mokrijah za 90. rojstni dan;
 gospe **Cilki Komatz** iz Šentjakoba za rojstni dan;
 gospodu **Cirilu Schiffrerju** iz Mokrijah za jubilejni rojstni dan;
 gospe **Mariji Jernej** iz Šentvida za osebni praznik;
 gospodu **Franc Polzerju** iz Šentvida za osebni praznik;
 gospe **Mici Böhm** iz Podrožce za osebni praznik;
 gospe **Cirili Furjan** z Obirskega za rojstni dan;
 gospodu **Maksu Trauniku** iz Sel za 80. rojstni dan;
 gospodu **Francu Sagerju** iz Goselne vasi za 80. rojstni dan;
 gospe **Marici Stern** iz Lobnika za rojstni dan;
 gospe **Marij Urank** iz Encelne vasi za rojstni dan;
 gospodu **Petru Grillizu** iz Lovank za rojstni dan;
 gospe **Mariji Pavlič** iz Remšenika za rojstni dan;
 gospe **Mariji Mlečnik** iz Sel za 84. rojstni dan;
 gospodu **Cirilu Miklauu** iz Lepene pri Železni Kapli;
 gospe **Ančki Kupper** iz Borovelj za rojstni dan.

SLOVENSKI VESTNIK Nadstrankarski časopis koroških Slovencev

Uredništvo/Redaktion: Tarviser Straße 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, Avstrija, Telefon 0463/514300-30, 33 in 40, telefaks 0463/51430071.

Usmerjenost lista/Blattlinie: seštevek mnenj izdajatelja in urednikov s posebnim poudarkom na narodnopolitičnem interesu.

Urednika/Redakteure: Jože Rovšek, Sonja Wakounig.

Izdajatelj in založnik/Herausgeber und Verleger: Zveza slovenskih organizacij na Koroškem, Tarviser Straße 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, telefon 0463/514300, telefaks 0463/51430071.

Tisk/Druck: Založniška in tiskarska družba z o.j. Drava, Tarviser Straße 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, Avstrija, telefon 0463/50566, telefaks 0463/51430071.

Oglaš/Anzeigen: Tarviser Straße 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, Avstrija, telefon 0463/514300-30, 33 in 40, telefaks 0463/51430071.

Zastopstvo za Slovenijo: ADIT-DZS, Glonarjeva 8, 61000 Ljubljana, Slovenija, telefon 061/329761, telefaks 061/311123.

Letna naročnina: za Avstrijo 370 šil. (za upokojence 280 šil.); za Slovenijo 1500 SIT.

SAK: Ivan Ramšak ostane trener

Odbor Slovenskega atletskega kluba je na svoji zadnji seji sklenil, da športno vodstvo ostane v rokah dr. Ramšaka, njemu v pomoč pa prav tako ostane Jože Fera in L. Dalanovič (trener vratarjev)! Čeprav tudi letos Ramšaku ni uspelo svoje moštvo pripeljati v II. zvezno nogometno ligo, mu je odbor ponovno izrekel zaupnico. Za cilj so si odborniki skupno s trenerjem postavili uvrstitev od 1. do 3. mesta, kar bi zadostovalo za kvalifikacijo za regionalno ligo (v tej bodo igrala po tri moštva iz Koroške, Štejske in Gornje Avstrije). V primeru, da bo SAK

spet koroški prvak, pa bo imel še enkrat možnost v kvalifikacijskih tekmah doseči vstop v II. zvezno ligo.

Kar zadeva moštvo, kdo ga bo zapustil, kdo bo vstopil na novo, je še precej najjasnega, prestopni rok pa traja še do 15. julija. Jasno pa je že, da makedonskih legionarjev ne bo, kajti kot kaže, so bili tu le na dopustu in so si mislili, da so v Indiji Koromandiji, saj so imeli nerealne finančne predstave. Tudi Hans Gröss, ki je za SAK v zadnji sezoni dal največ golov, si je moral poiskati drugi klub (po vsej verjetnosti bo spet igral pri Wernberku).

Za A. Sadjaka se za-

nimata Spittal in LASK, pri slednjem je bil tudi že na poskusnem treningu. Erwin Gallo pa se bo po vsej verjetnosti pridružil Žitari vasi. Čeprav vodstvo SAK podarja, da bodo možnosti dobili tudi mladi igralci, še ni jasno, kaj bo z igralcem Markom Wieserjem. Marko je še vedno razočaran nad tem, da mu trener dr. Ramšak ni dal večkrat možnosti za igranje, čeprav je vsakokrat pokazal, da je tudi nevaren napadalec, saj je v svojih kratkih nastopih kar 5-krat zadel v črno.

Marko Wieser: „Moje srce še vedno bije za SAK, vendar ne verjamem, da se bo situacija

bistveno spremenila. Ker sem mlad, hočem igrati in zato je bolje, da si poiščem drug klub. Upam pa, da se bom še kdaj lahko vrnil k SAK.“ Tudi dolgoletni kapitan SAK Miha Kreutz namerava zapustiti klub. Zanj se zanimajo Šmihel, Žvabek in Globasnica.

Kapitan Miha Kreutz zapušča SAK

Marjan Velik igralec in trener v Pokrčah

Marjan Velik, ki je imel v zadnjih dneh konkretne ponudbe, ta-

ko od SAK kot tudi drugih klubov v koroški ligi (ATUS Borovlje, Treibach, Velikovec), se je odločil za novo pot igralca in trenerja v Pokrčah. „Da v koroški ligi ne bom več igral, sem sklenil že pred leti. Da bi spet igral za SAK, to zame ni bila perspektivna rešitev. SAK ima visok športni cilj. Moja služba pa mi ne dopušča, da bi treniral tako intenzivno kot je to potrebno. V primeru, da SAK z menoj kot librom ne bi uspel, pa nočem biti grešni kozel za

vse neuspehe.“ Tako je dejal M. Velik za SV. Velik pa je bil tudi kandidat za igralca in trenerja v Dobrli vasi. Zakaj se je odločil za pokrče? „Vsekakor sem tu našel vse optimalno pripravljeno, iz Dobrle vasi sem s seboj pripeljal tudi legionarja Jožeta Kuprivca, rad pa bi pridobil še Aleksandra Čertova, ki pa se še po-

gaja z Mostičem. Pokrče so novo moštvo v podlgi vzhod, prvo leto so zaključili na 5. mestu, tako da me čaka zanimiva naloga. Tu imam tudi sotrenerja, ki me bo nadomeščal, kadar sam ne bom mogel. Na vsak način je naloga trenerja zame nov izziv, nova motivacija. K SAK pa se lahko kdaj še vrnem v kaki podobni funkciji.“

1. Razred D

V tem razredu so ekipe Globasnica, Dobrla vas, Šmihel in Sele deloma dosegle svoje cilje. Največje razočaranje je bilo v Dobrli vasi, najbolj presenetili pa so Globašani.

Sele

Tudi Selani so se v drugem delu tekmovanja proti sredini lestvice in zaključili na 8. mestu. Jeseni zaradi številnih poškodb nikoli niso mogli igrati z najboljšo enajsterico, poleg tega pa so večkrat tudi nesrečno podlegli. Za prihodno sezono pa zopet velja, da bodo skušali doseči mesto v zgornjem delu lestvice. Na zadnjem občnem zboru DSG Sele so za novega sekcijekega vodjo izvolili Siegfrieda Uznika, Nanti Olip pa je zaradi preobremenjenosti oddal svojo funkcijo.

Dobrla vas

Dobrolčani, ki so bili večino sezone na vrhu lestvice, so se proti koncu morali le umakniti Rudi. Ne nazadnje tudi zaradi izpada igralca Marjana Velika, ki je po odpovedi trenerju Avdiču prevzel mesto trenerja in v zadnji tekmi

Pohod na Peco

Že vrsto let se v začetku julija zberemo člani in prijatelji „Zarje“ ter drugi ljubitelji gora pri Rieplnu na Lužah pod Peco. Udeleženci so večinoma „stari planinski znanci“, pridružijo pa se nam tudi novi – mlajši pohodniki, večkrat tudi cele družine s otroci.

Letošnjega pohoda na Peco se je udeležilo skoraj 50 ljudi. Nekateri so prišli zato, da bi pridobili nekaj točk za društveni rekreacijski deseterboj, nekateri zato, ker se je obetal dan kot nalašč za sprehod v gore, nekateri pa kar iz zgolj dobre volje. Podali smo se na pot in nihče se ni držal kislo – ne zjutraj ne med hojo v strmino, še najmanj pa na vrhu Pece, kjer je začudene prišleke z rezgetom pozdravljali plazniški konj.

Peca nas je v preteklosti že nekajkrat pregnala s svojega širokega hrbita, tokrat pa nam je privoščila počitek, prijeten kot malokdaj.

Kako tudi ne, uživali smo malico in pijačo iz nahrbtnikov, sonce, ki je sušilo oznojene hrbe

in srajce, lep razgled po podjunskega polju in vaseh preko sosednjih vrhov, do strmih kamniških skalovij.

Pri sestopu nas je še enkrat prekuhala opoldanska vročina, da je teklo iz znojnic. V dolini (Lepeni) pa smo končno ugotovili, da je bilo tega dne na Peci skoraj 50 „zmagovalcev“, ki nismo premagovali gore, ampak sami sebe.

V tem pa je tudi glavni smisel vsakoletnega pohoda.

M. T.

Adrian Kert ostane pri Globasnici

SŠK – Obir ima novo vodstvo

„Slovenski športni klub Obir naj bi ostal mlad in poln življenja, zato je treba, da prevzame njegovo krmilo novo vodstvo z novimi idejami in načrti,“ je dejal predsednik kluba, mag. Mirko Oraže na občnem zboru, ki je bil 17. 6. 1993 pri Podobniku v beli pri Železni Kapli. Menil je, da je čas, da po trinajstih letih klub dobi novo vodstvo, in ker je bila menjava odbora že dalj časa znana, je bil novi odbor lahko skrbno pripravljen.

Občni zbor je najbrž prav zaradi tega potekal v zelo sproščenem vzdušju. Iz poročil predsednika, tajnika, blagajnika in sekcijeke vodij (sankanje, šah, karate) je bilo razvidno, da je SŠK-Obir dosegel zastavljene cilje. Prišlo pa je tudi do izraza, da bi se dalo doseči še marsikaj, vendar je nekako manjkalo tistega zagona, ki je potreben pri klubskem delu.

Občni zbor je soglasno izvolil odbor – predsednik: Joško Maloveršnik, podpredsednika: Fridi Osojnik, Regina Smrtnik, tajnik: Janko Kölich (Cirli Oraže), blagajniki: Anka Hribar, Jakob Haderlap, Folti Cidaj, odborniki: Willi Urschitz, Traudi Urschitz, Emi Kölich, Ida Kovačič, Flori Knez, Franci Stern, Konrad Pasterk, Anči Maloveršnik, Folti Petchnig, Lute Tomaschitz, Johi Maloveršnik, Flori Smrtnik;

vodje sekcij – sankanje: Toni Kogoj, šah: Johann Stossier, karate: Karlo Jurič, namiz. tenis: F. J. Smrtnik.

Novi predsednik Joško Maloveršnik se je v svojem govoru najprej zahvalil staremu odboru za opravljeno delo. Posebno se je zahvalil predsed-

niku mag. Mirku Oraže-tu in tajniku dr. Gustiju Brumniku in jima predal priznanje za opravljeno delo. Oba sta namreč uspešno vodila klub od ustanovitve dalje (5. 1. 1980) saj so v tem času v Železni Kapli izvedli med drugim mednarodno sankarsko tekmo, sankarsko tekmo za deželno prvenstvo, mednarodne tekme v smučarskih skokih, mednarodne karate turnirje, uspešno igrali šah – šahisti so delovali tudi pri deželnem in državnem prvenstvu, igrali namizni tenis itd.

Novi predsednik pa je predstavil tudi cilje nove-

Joško Maloveršnik

ga odbora. Dejal je, da bo treba razmišljati, kako zajeti še več ljudi za športno udejstvovanje. Prav zaradi tega se bo treba ukvarjati tudi z rekreacijskim športom, kajti na ta način se bo ustvarila širša baza za vrhunski šport. Povedal pa je tudi, da bo treba razmišljati, kako smučarske skakalce spet vključiti v SŠK-Obir.

Po predaji ključa za klubski prostor in klubskih aktov novemu odboru so udeleženci še nekaj časa po občnem zboru kovali načrte za nadaljnje delovanje kluba.

Peter Wrolich dirkal po Koroški

Letošnja kolesarska dirka pa Koroški: 5 etap – skupno 1564 km – 26 ekip iz sedemnajstih držav, med kolesarji tudi 19-letni Peter Wrolich iz loč.

Dirka je bila po mnenju strokovnjakov še za stopnjo težja kot Tour Austria, ker so prireditelji speljali progo predvsem po gorskih cestah. Imena: Nockalmstrasse, Gailbergsattel, Kreuzberg, ... so vsem znani.

Prava preizkušnja za Petra, ki letos prvič tekmuje pri članih. Dirko je zmagal Didi Hauer, dvakratni zmagovalec

Tour Austria. Peter Wrolich je v skupnem seštevku zasedel odlično 14. mesto, s 3 min, 58 sek. zaostanka za zmagovalcem.

Na tej dirki ga je še posebej opazoval šef njegove ekipe Drink Vit Wolfgang Neulinger, ki je za Vestnik izjavil sledeče: „Opazujem fanta od 14. leta, ko je bil kot šolar prvič avstr. prvak. Za mojo ekipo sem si želel samo njega. Tvegal sem precej denarja, vse mi je po prvih mesecih poplačal, saj je s svojimi športnimi dosežki prekosil vsa moja pričakovanja.“